

sol spravi, ker tega trgovcu ni mogoče dodati pri tako nizki ceni.

Da je cena po 2 gold. cent res nizka, vsak sam lahko zrajta. V solarnici tržaški velja cent 1 gold. 20 kr.; za fakine in voznino iz mesta na kolodvor tržaški se plača blizo 16 kr. od centa; na železnici iz Trsta v Ljubljano 35 kr. voznine za cent; voznina iz kolodvora ljubljanskega v mesto, žaklji itd. še tudi vzamejo nekaj. Tedaj je očitno, da pri 2 gold. ima prodajavec v Ljubljani celó pičel dobiček, ki ga mu mora vsak rad privošiti.

Mohar, dobra klaja,

ktero so „Novice“ lanskega leta 27. novembra priporočale, se dobiva na vrtu kmetijske družbe ljubljanske na Poljanah mernik (pol vagana) po 4 gold., bokal pa po 25 kr. En mernik moharja je dovolj na 1 oral (joh) njive, en bokal pa za 100 sežnjev (klafter). Seje se v začetku mesca majnika.

Tudi v smetéh dobro zrnje.

Celovski „Slov. Prijatelj“ je v svojem poslednjem listu „od slov. meje“ povedal resnične besede v tem-le:

„Nasprotniki omike slovenskega jezika in njegove povzdige v šole in pisarnice (in to je, okoli česa se vsa narodna naša politika suče), so zares nadležni, zlasti pa nekteri nemški časniki, koji si na vso moč prizadevajo, Slovane pred celim učenim in omikanim svetom črniti in ob poštenje spravljati; tako jih pa silijo se krepko braniti. Al to nebratovsko obnašanje ima pa vendar dokaj dobrega, celó koristnega za Slovane.

1. V tem peresnem boju je bila tistim Nemcom, kteri so se med Slovani kakor omikonosne hvalisali, zraven pa pod neznanim imenom obrekovavne članke v bečke in druge Slovanom zoperne časnike pošiljali, šema z lica potegnjena; spoznana je bila njih toliko hvalisana kultura, ktera pa druga ni, kakor nek zunajšni lik, spoznano je njih orožje, namreč predrznost, laži in obrekovanje. Zraven je pa pokazala se čudna otrpnost, da jih ni sram, da se za lažnjivce in obrekovavce po nemških in slovenskih časnikih oklicujejo. Spoznala se je njih plitva učenost in hudobni namen, Slovane za svoje sužne imeti, kakor so jih že tudi imenovali. Znajdlo se je, kdo so tisti žlahni gospodje, kterim v prid je bilo treba nemščine tako skrbno se učiti, namreč taki, kteri so od slovenskih žulov živeli, Slovence pa ne zraven sebe, ampak pod seboj imeti hotli.

2. V ti papirnati vojski se je slovanska kri krojivno zmesila, se mešati in greti začela; Slovenija se je zavedla in se bojevaje uterjuje. Bi nam bili Nemci našo ljubo slovenščino mirno in na tihem v šole in pisarnice spustili, mi bi še zdaj mirno spali sanjaje od svetih nemških nebes; prevelikega darú pravega učivnega temelja, svojega jezika, bi ne poznali in se ga tudi prav po vrednosti poslužiti ne vedili. Po svoji volji bi ga nam Nemci lahko in skoraj tudi s pravičnim izgovorom zopet nazaj vzeli ter — nikdar več dali. Kaj je le neki nemška politika delala, da ni tega zvohalo? Dobro je, da se Slovenija meša, lahke in sognjite sorodne in nesorodne pleve bodo splavale ali se pa utonile, in tako od dobrega zrna odločile. Že se po vseh krajih slovanske zvezde prikazujejo, zberajo se v čitavnice, besede, pravne in učene društva, v kratkem bo stala po vseh slovanskih deželah čudno močna, nepremagljiva duševna armada v boju za vero, prestol in narodnost.

3. V tej nekrvavi bitki se je pokazalo, kteri da so pravi sovražniki avstrijskega prestola. Avstrija trdna in srečna le takrat obstati zamore, ako se vsi narodi po bratovsko okoli svitlega cesarja zberajo in si v lepi zastopnosti ljubeznjivo roke podajajo: „In multitudine populi dignitas regis; in paucitate plebis ignominia principis.“ Po tem so

tisti obrezani in ne obrezani gospodje nje največi sovražniki, kteri razne narode proti eden drugemu hujskajo in motijo, da se sveta cesarska beseda hitro do zadnje pike ne spolnuje: „Qui provocat iras, producit discordias.“ Avstrijska povestnica od leta 1848 še bo mnogo stoletij tega priča.

4. Morda kdo poreče: „Vsi Nemci pa vendar niso taki.“ Tudi jaz pravim, da niso vsi taki, jih pa tudi ni treba vseh, le malo, in že jih je preveč: al spodobilo bi se vendar bilo, ako bi se bil kdo od tolike čislane nemške kulture vzdignil in se za uboge Slovane, posebno za nas Slovence potegnil. Toda razun tistih časnikov, kteri sicer v nemškem jeziku, pa od slovanskih vrednikov izhajajo, se je kaj takega le čuda malo slišalo! Molčali so kakor miš in še molčijo, in iz neke nam Slovanom ne kaj prijazne politike se je vse dopuščalo, kar se je le delati hotlo: „Qui tacet, consentire videtur.“

Pa nič za to; vès dosedanji peresni boj ni bil brez dobička; zdí se mi pa, da še bo mnogo priložnosti braniti naše pravice. Naj pa pride, kar Bog hoče: „Slovani! le vselej in povsod kakor dozdej pravično in pošteno! Nikomur ne kratimo pravic, nikogar ne črnimo in ne zdajajmo!“ Da! pravično in pošteno, da se bo tudi vprihodnje kakor dozdej po vsi pravici reči smelo: „Slovenska omika je žlahneja od nemške, če tudi po širokem ne sloví.“ „Zmaga je gotova, kajti pravica, Bog, svetli cesar na naši strani stoji!“

Basni.

Po Pfeffel-nu.

Osel.

Podobe osla si želi
Bogatega veljaka hči,
Narisa jo nek Anželo,
Dobí brz petsto kron za njo.

To vidši živi osel kar
(Podobo namreč in denar)
Še baha: „Sem že v podobi čeden,
Le koliko sem živ še vreden!“

Droglavni orel.

Nekemu dvoglavnem' orlu
Reče unkraj Rena stric:
„Bratec, kdo je dal ti dvoje
Nezedinjenih glavíc?“

„Ali slep si, ali znorel!“
Ga zavrne boter orel,
„Taciš nezedinjenih —
Na milijone imam jih!“

Hrast in lavorika.

„Verh moj sili do nebá,
Moj korén predere tlá,
Naj divjá še tak vihár —
Me ne zmaga nikadár,
Nisi drevo, nisi grm ne,
In postave si tak revne,
Da najmanjša sapica
Te zasučé alj zruvá!“
Tako, sebi le na čast,
Lovoriki blodí hrast,
„Ena pa te vendar peče“,
Lavorika hrastu reče,
„Sad tvoj prasci jedajo,
Z mojim — pevce venčajo!“

Hilarius V.

Dopisi.

Na Dunaji 21. marca. M. — Ravno doteka leto, odkar so se zadnji izmed 20.000 podpisov postavljali na znano slovensko peticijo, ktera, dasi je bila od cele poštene slovenske inteligencije podpisana ali vsaj pohvaljena in potle slovesno izročena, na zadevnem mestu, kakor je podoba, vendar ni bila posebno čislana. Toda zadovolimo se z